

γουρλήδικος ἐπίθ. οὐγουρλούδικος Κωνπλ. οὐγουρλούδικους Θράκ. (Σηλυβρ.) ὀγουρλούδικος Κωνπλ.—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. ὀγουρλούδικους Θράκ. (Σηλυβρ.) γουρλούδικος Μεγίστ. Νάξ. —Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γουρλούθ'κους Μακεδ. (Δρυμ.) ὀγουρλήδικος Λεξ. Μπριγκ. 'ουρλήδικος Νάξ. ('Απύρανθ.) 'ουρλούθ'κους Θράκ. ('Αδριανούπ.) οὐγουρλήδικους Μακεδ. γουρλήδικος 'Ανδρ. 'Ηπ. (Πάργ.) Κρήτ. Κῶς (Πυλ.) Λέρ. Μεγίστ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Σαγκρ.) Χίος (Βροντ.) —Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γουρλήδ'κος Σκυρ. γουρλήδ'κους Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Θράκ. ('Αμόρ.) Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ. Κοζ.) Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) Τήν. ('Ιστέρν.) γουρλήδικος Κάρπ. Κάσ. Κῶς (Καρδάμ.) γουρλήδικος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ὀγουρλήδικους Θράκ. (Σηλυβρ.) γουρλήτικος Εὐβ. (Βρύσ.) 'Ηπ. Νάξ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Καλάβρυτ. Μεσσην.) —Λεξ. Πρω. Δημητρ. γουρλήτ'κους 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ πληθ. τοῦ ἐπίθ. γοῦρλῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος. Οἱ διὰ τοῦ τ τύποι γοῦρλήτικος — γοῦρλήτ'κους ἀναλογικ. πρὸς τὰ ἄλλα εἰς -ίτικος ἐπίθετα.

Ὁ φέρων, ὁ προκαλῶν γούρι, καλὴν τύχην, ὁ αἰσιος ἐνθ' ἄν.: Γουρλήδικη 'χεις κι ὅ,τι κι ἄνε γάμης βγαίνει σέ καλὸ Κρήτ. (Μαλάκ.) Γουρλήδικο κοπέλι 'ναι καὶ φέρε το νὰ μᾶσε κάμῃ τὸ ποδαρικό νὰ πάῃ ὁ μῆνας καλὰ αὐτόθ. Γουρλήδικο ν-δὸ σπῖτι Λέρ. 'ουρλήδικο 'τονε τὸ μωρὸ 'ιὰ τὸ σάδουλό δου (σάδουλος = ὁ ἀνάδοχος) Νάξ. ('Απύρανθ.) Τὰ παιδιὰ τὰ 'βρα γουρλήδ'κα Τήν. ('Ιστέρν.) Γουρλήτικα λεφτὰ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Γουρλήτικο ἀπάντημα αὐτόθ. Γουρλήτιση μέρα Εὐβ. (Βρύσ.) Τὸ γαιδούρι ἐναι γουρλήδικο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γουρλήτικον ἦτον δὲ ποαρικό σας Κῶς (Καρδάμ.) Τοῦ πέταλον ἀπ' τ' ἄλουγον εἶμι γουρλήδ'κον Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Πᾶρ' του, εἶμι γουρλήτ'κον Μακεδ. (Χαλκιδ.) Προῖμα γουρλήτ'κον Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Οἱ ν-γιόνυφ-φοι 'ς τῇ γ-γύρα σύρουνσι κ-καλὰ τὸ 'εξίό-τ-τον πόι, γιὰ νὰ 'ναι ὁ 'άμος τως γουρλήδικος καὶ γιὰ τοὺς λεύτερους (γύρα = ἡ κυκλικὴ κίνησις τῶν νεονύμφων, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ψάλλει τὸ «Ἡ-σαῖα χόρευε...») Κάρπ. || Φρ. Γουρλήτ'κον νὰ γέν' (εὐχὴ, εἴθε νὰ ἀποβῇ προάγγελος αἰσίου πράγματος) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. γοῦρλῆς, γοῦρλήσιος, γοῦρλήιτης, καλομάζαρος, καλοπίχερος, καλόμοιρος, καλότυχος, μπαχτλήτικος, τυχερός, χειρικάρης, ἀντίθ. γρουσουζής, τσιφτελής.

γουρλῆς ἐπίθ. ὀγουρλοῦς Κρήτ. (Μεραμβ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ὀγουρλοῦς Λυκ. (Λιβύσσ.) γουρλοῦς Κρήτ. Λέσβ. (Μανταμαῖδ.) οὐγουρλῆς Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. ὀγουρλῆς 'Αδριαμ. Κρήτ. 'Ιων. (Κρήν. κ. ἄ.) Κωνπλ. Πόντ. (Τραπ.) Προπ. ('Αρτάκ.) —Λεξ. Μπριγκ. ὀγουρλῆς Ρόδ. γουρλῆς κοιν. ὀγουρλῆς 'Ηπ. (Πάργ.) γουρλῆς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) —Λεξ. Δημητρ. βουρλῆς Θήρ. Θηλ. οὐγουρλήδ'σσα Θράκ. (Μάδυτ.) ὀγουρλήδισσα Ρόδ. βουρλήδ'σσα Θράκ. (Μάδυτ.) ὀγουρλήδισσα Ρόδ. βουρλήδισσα Θήρ. ὀγουρλήδισσα Πόντ. (Τραπ.) ὀγουρλίνα Κρήτ. γουρλοῦ Λεξ. Δημητρ. γουρλήδισσα Θήρ. Κῶς (Πυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) —Λεξ. Δημητρ. γουρλήτισσα Μέγαρ. Πελοπν. Οὐδ. οὐγουρλήδ'κον Θράκ. (Μάδυτ.) ὀγουρλήδικον Πόντ. (Τραπ.) ὀγουρλήδικο Ρόδ. ὀγουρλῖν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουρλήτικο Πελοπν. (Κίτ. Μάν. κ. ἄ.) γουρλήτικο Μέγαρ. γουρλήτ'κον Στερελλ. (Καλοσκοπ.) βουρλήδικο Θήρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *u ğ u r l u* = τυχερός.

1) Γοῦρλήδικος, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.): Κάτσε κοντά μου ποῦ 'σαι γουρλῆς καὶ θὰ κερδίσω Νάξ. (Γαλανᾶδ.) "Ελα σήμερα νὰ βῆς πρῶτος, ποῦ 'ναι βουρλήδικο τὸ ποδαρικό σου Θήρ. 2) Ὁ ἔχων δι' ἑαυτὸν εὖνον τὴν τύχην, ὁ τυχερός κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Αὐτὸς ἐναι γουρλῆς, τοῦ 'ρχοδαὶ ὅλα δεξιὰ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γουρλῆς ἄθρωπος, πάδα του κερδίζει, ὅ,τι δουλειὰ κι ἀνὲ βάλῃ βροστά δου Κρήτ. (Μαλάκ.) "Αμα τέλειωμι, ἤθιλι νὰ τὰ μοιράσ' (ἐνν. τὰ κομμάτια τῆς βασιλόπιττας) τσι νὰ δοῦν ποῦ θὰ βριθῇ γ- ἢ παρᾶς. "Ετσους πλιά ἦδαν γ- ἢ γουρλοῦς ἔτσειν'ς τσ'χρονιᾶς Λέσβ. (Μανταμαῖδ.) || Φρ. Ὁγουρλῖν καὶ γατεμλὲν (καλορρίζικον καὶ εὐτυχισμένον) εὐχὴ πρὸς νεονύμφους) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Συνών. τυχερός, ἀντίθ. ἄτυχος.

'Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρλῆς καὶ ὡς ἐπών. 'Αθῆν. Πειρ. Μακεδ. Στερελλ. Χίος.

γουρλήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρλήσιους Μακεδ. (Βλάστ. Δαμασκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοῦρλῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήσιος.

Γοῦρλῆς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γουρλίτης ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Μεσσην. Τριφυλ.) γουρλίτης Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γοῦρλῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτης.

1) Γοῦρλῆς 1, τὸ ὅπ. βλ., Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.): Γουρλίτης ἦταν αὐτὸς ποῦ μοῦ 'κανε σεφτέ Κάμπος Λακων. 2) Γοῦρλῆς 2, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Μεσσην. Τριφυλ.): Ἐσὺ πάντοτε ἦσουν γουρλίτης Τριφυλ.

γουρλούκι τό, ἐνιαχ. 'ουρλούξ' Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *u ğ u r l u* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦκι.

'Η εὖνοια, ἡ τύχη ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τοῦ πααῖν' 'ουρλούξ' (=τοῦ ἔρχονται τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις εὐνοϊκῶς) Μακεδ. (Βλάστ.) Τοῦ γύρ'σι 'ουρλούξ' (συνών. μετ' τὴν προηγουμ.) αὐτόθ.

γούρνα ἡ, κοιν. καὶ Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Γούρτον. Μισθ. Σινασσ. Φλογ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. Τραπ.) Τσακων. (Βάτικ. Πραστ. Χαβουτσ.) βούρνα Κάρπ. ('Ελυμπ. Μεσοχώρ.) Κάσ. Κύπρ. (Αἰγιαλ. Καλοπαναγιώτ. Λευκωσ. Μένουκ. Μουτουλ. Πάφ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ. ἄ.) Νίσυρ. Ρόδ. Τήλ. κούρνα Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.) σγούρνα Ζάκ. (Καταστάρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κρήτ. (Μουστάκ. Χαν.) Μακεδ. (Κοζ.) Πελοπν. ('Αρεόπ. 'Αναβρ. 'Αρν. Βερεστ. Γεράκ. Γέρμ. Ζελίν. Καλάβρυτ. Καμίν. Κάμπος Λακων. Καρδάμ. Κίτ. Λάγ. Λαγκάδ. Λακων. Λεῦκτρ. Λογγ. Λυγερ. Μάν. Μελιγαλ. Μεσσην. Μονεμβασ. Νεάπ. Ξεχώρ. Ξηροκ. Οἰτυλ. Πάλυρ. Παππούλ. Πλάτσ. Πραστ. Πυλ. Τριφυλ.) Προπ. (Κύζ. Μηχαν. Πάνορμ.) γούρνα Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ. κ. ἄ.) 'ούρνα Κάρπ. Κάσ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ.) σγόρνα 'Αντίπαξ. 'Ερεικ. Κερκ. Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. γρούνα 'Ιθάκ. Πληθ. κούρνας, τὰ Πόντ. (Τραπ. Τρίπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γρῶν η. Βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 1, 105. 2, 286 καὶ Einleit., 91. Ὁ τύπ. γοῦρνα εἰς Σχολ. Ὀδυσσ. ζ 40 «πλυνοί· οἱ λίθοι ἐν οἷς πλύνουσιν... οἱ τόποι ἐν οἷς πλύνουσι τὰ ἱμάτια, γούρναι» καὶ εἰς Δουκ. «γούρνα»

